

(๓๑)

คำพิพากษา

สำหรับศาลใช้

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๔๕๖/๒๕๖๐

ศาลฎีกา

วันที่ ๒ เดือน กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๖๐

ความอาญา

ระหว่าง

พนักงานอัยการจังหวัดกาฬสินธุ์

โจทก์

นายอุดม ศิริสอน ที่ ๑

นางแดง ศิริสอน ที่ ๒

จำเลย

เรื่อง

ความผิดต่อพระราชบัญญัติป่าไม้ ความผิดต่อพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ

จำเลยทั้งสอง

ฎีกาคัดค้าน

คำพิพากษา

ศาลอุทธรณ์ภาค ๔ ลงวันที่ ๒๐ เดือน กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๕

ศาลฎีกา รับวันที่ ๔ เดือน เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๙

- ๒ -

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๕๓ เวลากลางวัน จำเลยทั้งสอง
ร่วมกันกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายกรรมต่างกัน กล่าวคือ ร่วมกันบุกรุกเข้าไปยึดถือ
ครอบครองและทำประโยชน์โดยการทำไม้ในป่าดงระแนง ตำบลคลองขาม อำเภอยางตลาด
จังหวัดกาฬสินธุ์ ซึ่งอยู่ในแนวเขตป่าสงวนแห่งชาติ คิดเป็นเนื้อที่ ๗๒ ไร่ และใช้อุปกรณ์
เครื่องมือใดไม่ปรากฏชัดเจนและโค่นไม้สัก ไม้กระยาเลย ซึ่งเป็นไม้หวงห้ามประเภท ก.
ออกจากต้น ๗๐๐ ต้น อยู่ในเขตที่ดินป่าสงวนแห่งชาติซึ่งเป็นป่าตามกฎหมายโดยไม่ได้
รับอนุญาต และไม่ได้รับสัมปทานหรือได้รับยกเว้นใด ๆ ตามกฎหมายให้ทำไม่ได้ อันเป็น
การกระทำด้วยประการใด ๆ ทำให้เสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติโดยไม่ได้รับอนุญาต
และร่วมกันมีไม้สักกับไม้กระยาเลยอันยังมีได้แปรรูป อันเป็นไม้หวงห้ามประเภท ก.
จำนวน ๑,๑๔๘ ท่อน รวมปริมาตร ๖๕.๖๙ ลูกบาศก์เมตร คิดเป็นเงินค่าภาคหลวง
๕๕๒,๑๖๐ บาท โดยไม่มีรอยตราค่าภาคหลวงหรือรอยตรารัฐบาลขายไว้ในครอบครอง
โดยไม่ได้รับอนุญาต เหตุทั้งหมดเกิดที่ตำบลคลองขาม อำเภอยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์
เจ้าพนักงานตรวจยึดไม้สักกับไม้กระยาเลยอันยังมีได้แปรรูปจำนวน ๑,๑๔๘ ท่อน
เป็นของกลาง ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๔, ๗, ๘, ๑๑,

๕๔, ๖๙, ๗๒ ตรี, ๗๓, ๗๔ พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ มาตรา ๔, ๖, ๘, ๙, ๑๔, ๓๑, ๓๕ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓, ๘๓, ๙๑ ธิบของกลาง ทั้งหมด และให้จำเลยทั้งสอง คนงาน ผู้รับจ้าง ผู้แทน และบริวารของจำเลยทั้งสองออกจาก ป่าสงวนแห่งชาติที่เข้าไปครอบครอง

จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตาม

พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ มาตรา ๑๔, ๓๑ วรรคสอง พระราชบัญญัติ ป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๑๑ วรรคหนึ่ง, ๕๔ วรรคหนึ่ง, ๖๙ วรรคสอง, ๗๒ ตรี วรรคสอง, ๗๓ วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ เป็นความผิด หลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ ฐานร่วมกันบุกรุก แผ้วถาง ทำไม้ ยึดถือครอบครอง หรือกระทำความผิด ประการ ใด ๆ อันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ เป็นการกระทำความผิดเป็น ความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันบุกรุก แผ้วถาง ในเขตป่าสงวน แห่งชาติ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐

- ๔ -

จำคุกคนละ ๑๑ ปี ฐานร่วมกันมีไว้ในครอบครองซึ่งไม้หวงห้ามอันยังมีได้แปรรูป จำคุก
คนละ ๑๙ ปี จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุ
บรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ คงจำคุกคนละ
๑๕ ปี ธิบของกลางทั้งหมด ให้จำเลยทั้งสอง คนงาน ผู้รับจ้าง ผู้แทนและบริวารของ
จำเลยทั้งสองออกจากเขตป่าสงวนแห่งชาติที่เข้าไปครอบครอง

จำเลยทั้งสองอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค ๔ แผนกคดีสิ่งแวดล้อมพิพากษาแก้เป็นว่า ความผิด
ฐานร่วมกันบุกรุก แผ้วถาง ทำไม้ ยึดถือครอบครอง หรือกระทำความด้วยประการใด ๆ อันเป็น
การเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท
ลงโทษฐานร่วมกันทำไม้ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ จำคุกคนละ ๑๑ ปี และฐานร่วมกันมีไว้ใน
ครอบครองซึ่งไม้หวงห้ามอันยังมีได้แปรรูป จำคุกคนละ ๑๙ ปี ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่ง
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ แล้ว ฐานร่วมกันทำไม้ คงจำคุกคนละ ๕ ปี
๖ เดือน ฐานร่วมกันมีไว้ในครอบครองซึ่งไม้หวงห้ามอันยังมีได้แปรรูป คงจำคุกคนละ ๙ ปี

(๓๑ ทวี)

สำหรับศาลใช้

- ๕ -

๖ เดือน รวมจำคุกคนละ ๑๔ ปี ๑๒ เดือน นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษา
ศาลชั้นต้น

จำเลยทั้งสองฎีกา

ศาลฎีกาแผนกคดีสิ่งแวดล้อมตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ที่จำเลยทั้งสอง

ฎีกาว่าไม่ได้กระทำความผิดตามฟ้อง จำเลยทั้งสองหลงเชื่อบุคคลภายนอกกว่ารับสารภาพ
แล้วศาลจะปรับจำเลยทั้งสอง จำเลยที่ ๑ เคยประสบอุบัติเหตุโดยถูกรถยนต์ชนสลบไป
ประมาณ ๒ ถึง ๓ วัน โดยอุบัติเหตุดังกล่าวเกิดขึ้นก่อนที่จำเลยทั้งสองจะถูกดำเนินคดีนี้
หลังจากที่จำเลยที่ ๑ ประสบอุบัติเหตุแล้ว จำเลยที่ ๑ มีอาการลมออกหูและประสาทไม่ดี
พูดจารู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้าง จำเลยที่ ๑ ได้เข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาลห้วยเม็ก
จังหวัดกาฬสินธุ์ หลังจากนั้นได้มารักษาตัวที่คลินิกหมอเปตรง เขียนแมน แต่จำเลยที่ ๑
ก็ยังอาการไม่ดีขึ้นมีอาการงง ๆ พูดจาไม่ค่อยรู้เรื่อง การที่ศาลชั้นต้นถามจำเลยทั้งสองว่า
ได้กระทำความผิดจริงหรือไม่ จำเลยที่ ๑ ไม่ค่อยจะได้ยิน ศาลถามหลายครั้งจำเลยที่ ๑
ก็ก้มหัวเท่านั้น ศาลก็เลยบอกว่าจำเลยที่ ๑ รับสารภาพ แล้วศาลถามคำให้การของ
จำเลยที่ ๒ จำเลยที่ ๒ ก็บอกว่าให้การทำงานองเดียวกับจำเลยที่ ๑ ความจริงแล้ว

- ๖ -

จำเลยทั้งสองไม่ได้สมัครใจให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณานั้น เห็นว่า ข้ออ้างอาการป่วยของจำเลยที่ ๑ ตามฎีกา เป็นการกล่าวอ้างเพิ่มขึ้นในชั้นฎีกาแตกต่างกับข้ออ้างในชั้นอุทธรณ์ของจำเลยทั้งสองที่กล่าวอ้างแต่เพียงว่า มีคนบอกจำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพเสียค่าปรับแล้วกลับบ้านได้ ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์จำเลยทั้งสองจึงให้การรับสารภาพ แต่ถึงอย่างไรจำเลยทั้งสองก็ยอมรับว่าจำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพตามฟ้อง จึงเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณาของศาลขอให้ลงโทษสถานเบาและรอกาลลงโทษ นอกจากนี้อาการป่วยของจำเลยที่ ๑ ตามข้ออ้างในฎีกายังขัดแย้งกับใบรับรองแพทย์ โรงพยาบาลกาฬสินธุ์และใบสรุปการรักษาพยาบาลจำเลยที่ ๑ ของนายแพทย์เปตรง ฉบับลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ เอกสารหมาย ล.๑ เอกสารชั้นไต่สวนคำร้องตามคำสั่งศาลฎีกาที่ระบุว่า จำเลยที่ ๑ เป็นผู้ป่วยในระหว่างวันที่ ๓ ถึง ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๔ ด้วยประวัติเกิดอุบัติเหตุขับรถจักรยานยนต์ชนกับรถจักรยานยนต์ประมาณ ๑ วัน ก่อนมาโรงพยาบาล มีอาการสลบชั่วคราว หลังจากฟื้นมีอาการปวดศีรษะและเวียนศีรษะได้เอกซเรย์คอมพิวเตอร์สมองพบว่ามีเลือดออกในสมองกระโหลกศีรษะร้าว มีลมรั่วเข้าไปในสมอง ได้นอนรักษาพยาบาลจนอาการดีขึ้นพอควรจึงจำหน่ายออกจากโรงพยาบาลเมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๔ หลังจากนั้นจำเลยที่ ๑

มีอาการปวดและเวียนศีรษะเป็นบางครั้ง ซึ่งอาการป่วยเจ็บดังกล่าวของจำเลยที่ ๑ เกิดขึ้น
ภายหลังจากวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๔ ที่โจทก์ยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีนี้ต่อศาลชั้นต้น
และได้ความว่า จำเลยทั้งสองเข้ามาอบตัววันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ทั้งตามรายงาน
การสืบเสาะและพินิจจำเลยที่ ๑ ในชั้นฎีกาก็ไม่ปรากฏว่าก่อนที่จำเลยที่ ๑ จะถูกดำเนินคดีนี้
ในปี ๒๕๕๓ จำเลยที่ ๑ เคยประสบอุบัติเหตุรถยนต์ชนจนสลบไป ๒ ถึง ๓ วัน
แต่ประการใด คงมีแต่อุบัติเหตุช่วงเดือนตุลาคม ๒๕๕๔ เท่านั้น ดังนี้ ส่อแสดงว่า
จำเลยทั้งสองพยายามปรุงแต่งข้ออ้างอาการป่วยเจ็บของจำเลยที่ ๑ เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ โดย
บิดเบือนไปให้เห็นว่าจำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพด้วยความไม่สมัครใจ แต่กลับปรากฏ
ข้อเท็จจริงว่า เรื่องที่จำเลยทั้งสองกล่าวอ้างมานั้นขัดแย้งกันเองทั้งสิ้น จึงเป็นพิรุณรับฟัง
เป็นความจริงไม่ได้ ประกอบกับข้อเท็จจริงตามรายงานกระบวนการพิจารณาและคำให้การของ
จำเลยทั้งสองที่ศาลชั้นต้นสอบและบันทึกไว้ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๔ ได้กระทำโดย
เปิดเผยปรากฏข้อความระบุไว้อย่างชัดเจนว่า จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพตามฟ้องโจทก์
ทุกประการและจำเลยทั้งสองก็ลงลายมือชื่อไว้ด้วย เมื่อทางพิจารณาไม่ปรากฏว่าคำให้การ
รับสารภาพของจำเลยทั้งสองไม่สมัครใจแต่อย่างใด และเป็นความเข้าใจผิดของจำเลยทั้งสองเอง

ไม่อาจยกเป็นข้อต่อสู้ได้ ทั้งยังปรากฏข้อเท็จจริงว่าข้ออ้างของจำเลยทั้งสองเป็นพิรุณรับฟัง เป็นความจริงไม่ได้ คดีจึงรับฟังได้ว่า จำเลยทั้งสองสมัครใจให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา ของศาลชั้นต้นโดยชอบแล้ว เมื่อคดีนี้ไม่ใช่คดีที่มีอัตราโทษอย่างต่ำให้จำคุกตั้งแต่ห้าปี ขึ้นไป การที่จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา ศาลยอมพิพากษาโดย ไม่จำต้องสืบพยานหลักฐานต่อไปได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๖ วรรคหนึ่ง ที่จำเลยทั้งสองฎีกาว่า ไม่ได้กระทำความผิดตามฟ้องจึงขัดกับ คำให้การในชั้นพิจารณาของจำเลยทั้งสอง ถือว่าเป็นข้อเท็จจริงที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้ว โดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค ๔ ต้องห้ามมิให้ฎีกา ตามประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๙ วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่ โจทก์ยื่นฟ้อง ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕ ศาลฎีกา ไม่รับวินิจฉัย

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองต่อไปว่า การดำเนินการ สอบสวนของพนักงานสอบสวนไม่ชอบเพราะไม่ได้แจ้งพฤติการณ์และรายละเอียดในการ กระทำความผิดตามฟ้องให้จำเลยทั้งสองทราบ การสอบสวนจึงไม่ชอบ โจทก์จึงไม่มีอำนาจ

ฟ้องจำเลยทั้งสองนั้น เห็นว่า ตามสำเนาบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาเอกสารท้ายฎีกาของจำเลยทั้งสองก็ปรากฏว่าพนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาตามฟ้องให้จำเลยทั้งสองทราบโดยครบถ้วน และได้แจ้งให้จำเลยทั้งสองทราบถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำที่กล่าวหาว่าจำเลยทั้งสองได้กระทำความผิดแล้ว เพียงแต่ไม่ปรากฏรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำมากเท่ากับที่บรรยายในคำฟ้องเท่านั้น ซึ่งจำเลยทั้งสองก็ให้การปฏิเสธอันแสดงให้เห็นว่า จำเลยทั้งสองเข้าใจข้อกล่าวหาเป็นอย่างดีแล้วนั่นเอง การบรรยายคำฟ้องเป็นหน้าที่ของโจทก์ไม่ใช่เรื่องของพนักงานสอบสวน เมื่อพนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาให้จำเลยทั้งสองทราบโดยชอบแล้ว การสอบสวนจึงชอบแล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสองได้ ฎีกาข้อนี้ของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น

ส่วนปัญหาประการสุดท้ายที่จำเลยทั้งสองฎีกาขอให้ลงโทษสถานเบาและรอกาลลงโทษนั้น เห็นว่า ตามรายงานการสืบเสาะและพินิจจำเลยทั้งสอง สำนักงานการสอบสวนที่ศาลฎีกาเรียกมาจากโจทก์เพื่อประกอบการพิจารณาได้ความว่า ในวันเกิดเหตุคณะเจ้าหน้าที่หน่วยป้องกันรักษาป่าร่วมกันออกตรวจปราบปรามผู้กระทำความผิดกฎหมายเกี่ยวกับป่าไม้ในเขตป่าสงวนแห่งชาติที่เกิดเหตุ พบกลุ่มบุคคลประมาณ ๓ ถึง ๔ คน กำลังช่วยกัน

ใช้มีดแผ้วถางไม้ขนาดเล็กและตัดโคนไม้สักล้มลงเป็นจำนวนมาก เมื่อกลุ่มบุคคลนั้นมองเห็นเจ้าหน้าที่จึงพากันวิ่งหลบหนีเข้าป่าไป และมีพยานเห็นจำเลยทั้งสองวิ่งหนีออกจากที่เกิดเหตุ ซึ่งจำเลยทั้งสองก็ให้การไว้ในชั้นสอบสวนยอมรับว่า ขณะอยู่ในพื้นที่ป่าที่เกิดเหตุได้ยินเสียงคนร้องเอะอะโวยวาย หนีไปมองดูพบเห็นชายไทย ๒ ถึง ๓ คน วิ่งเข้าไปในป่าด้วยความตกใจกลัวจำเลยทั้งสองจึงได้วิ่งหนีเข้าป่าไป และได้ความว่าพื้นที่ที่เกิดเหตุเป็นแปลงปลูกสวนป่า ปี ๒๕๒๗, ๒๕๓๑, ๒๕๓๒ และ ๒๕๓๖ มีการตัดโคนไม้สักกับไม้กระยาเลยขนาดโตประมาณ ๓๐ ถึง ๘๐ เซนติเมตร อายุประมาณ ๑๕ ถึง ๒๐ ปีที่กำลังโตอยู่รอบ ๆ บริเวณแปลงที่ถูกตัดหลายแปลงโดยมีลักษณะเป็นการกระทำความผิดของกลุ่มบุคคลหลายฝ่ายร่วมกันเป็นขบวนการลักลอบตัดไม้ทำลายป่าโดยแบ่งหน้าที่กันทำเพื่อให้พื้นที่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติที่เกิดเหตุกลายเป็นป่าไม่สมบูรณ์และหวังผลให้ทางราชการดำเนินการนำพื้นที่ที่ถูกบุกรุกดังกล่าวมาจัดสรรแบ่งปันให้แก่ชาวบ้าน ซึ่งมีกลุ่มบุคคลที่ร่วมขบวนการเดียวกันได้รับประโยชน์ด้วยอันเป็นการกระทำที่ไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายบ้านเมือง โดยจำเลยทั้งสองร่วมเป็นส่วนหนึ่งของขบวนการดังกล่าวด้วย ตามพฤติการณ์แห่งคดีเชื่อได้ว่าบุคคลที่เป็นกลุ่มนายทุนมีผลประโยชน์เกี่ยวข้องในการกระทำความผิด

- ๑๑ -

ตามฟ้องโดยตรงยังมีได้มีการขยายผลและติดตามจับกุมมาดำเนินคดีทั้งหมด คงมีแต่
จำเลยทั้งสองเท่านั้นที่ยอมเข้ามาบอตัวเพื่อให้ดำเนินคดีต่อไปและสมัครใจให้การรับสารภาพ
ตามฟ้อง กรณีมีเหตุผลสมควรกำหนดโทษที่ลงแก่จำเลยทั้งสองให้น้อยลงเพื่อให้เหมาะสม
แก่รูปคดี แต่ตามพฤติการณ์การกระทำความผิดของจำเลยทั้งสองส่งผลกระทบต่อสภาพ
ความสมดุลของระบบนิเวศน์ทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ยากแก่การฟื้นฟูให้กลับคืนดี
ดังเดิม ส่งผลกระทบต่อสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนโดยรวม ถือว่าเป็นเรื่องร้ายแรง
กรณีจึงไม่มีเหตุที่จะรอกการลงโทษจำคุกแก่จำเลยทั้งสอง ฎีกาของจำเลยทั้งสองฟังขึ้นบางส่วน
อนึ่ง ระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา ได้มีประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ
ฉบับที่ ๑๐๖/๒๕๕๗ เรื่อง แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยป่าไม้ ข้อ ๓ และข้อ ๕ ให้ยกเลิก
ความในวรรคสองของมาตรา ๖๙ และมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔
และให้ใช้ข้อความใหม่แทน แต่กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลยทั้งสอง จึงต้องใช้
กฎหมายเดิมซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลยทั้งสอง
พิพากษาแก้เป็นว่า ฐานร่วมกันทำไม้สักซึ่งเป็นไม้หวงห้ามโดยไม่ได้รับอนุญาต
จำคุกคนละ ๔ ปี ฐานร่วมกันมีไม้สักซึ่งเป็นไม้หวงห้ามอันยังมีได้แปรรูปไว้ในครอบครอง

(๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๑๒ -

จำคุกคนละ ๖ ปี เมื่อลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ แล้ว
คงโทษจำคุกจำเลยทั้งสองคนละ ๕ ปี นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์
ภาค ๔.

นายแก้ว เวศอุไร

นางอุบลรัตน์ ลุยวิกภัย

นายสรรทัศน์ เอี่ยมวรชัย

